

PETŐCZ ANDRÁS

egy utazás emléképei

*egy vékony arcú férfiről
jutott eszembe az a távoli
sziget a múltkoriban,
feltűnt a hegyes álla
meg az érzékeny,
kicsit fáradt arca*

*nem tudtam elképzelni,
mitől is olyan szomorú,
kissé
szorongva ült valami fiatalokkal
zsúfolt szobában,
olyan
nagyon egyedül volt,
és nem tudtam,
nem tudhattam,
hogy közülük tartozik:
csupán
az érzékenységét láttam*

*régen jártam már ott,
azon a szigeten,
a parton tintahalat ettem,
és láttam meztelen napozó embereket,
szépek voltak,
szép mozdulataik megmaradtak,
itt,
az emlékezetemben,
ahogy elnyújtóznak
abban az eszméletlen,
sűrű napmelegben*

mezítláb szaladtam fel a tengerpartról,
akkor, ott, ott, a szigeten,
a forró homok égette a lábam,
könnyedén futottam,
nem érdekelt,
mit is gondolnak rólam

őrizd meg a méltóságodat,
kiabált utánam valaki,
csak a méltóságodat,
legalább

valami nagy-nagy utazásra emlékszem,
pedig csak lementünk délre, oda,
arra a szigetre,
néztük a szigetlakókat meg önmagunkat,
ahogy elégünk a napon, ott,
távoli tájon

mostanra csend van már arra,
nincsen a szigeten semmi félelmetes,
alszanak a szigetlakók a déli pihenőidőben,
a halárusok is alszanak,
a pincérek is alszanak,
alszanak a nyaralók,
égett bőrük fájdalma is alszik,
alszanak a háztulajdonosok,
álmukban a másnapi bevételt számolgatják,
alszanak a prostituáltak,
testükben nyugszik az éjszaka örülete,
alszanak a zenészek,
alszanak a szépfiúk,
a drogárusok is alszanak,
és alszik mind, akinek kezéhez tisztaság tapad

tizenöt éve már, hogy arrafelé jártam,
úgy elmúlt minden, mintha meg se történt volna,
látom magam,

*ahogy a parton rohanok végig negyven fokban,
ahogy tintahalat eszem egy kisvendéglőben,
egy nagy teret látok, csupa kő az a tér,
csupa fehérség,
egy hajóállomást látok,
ahol valaki táblával a kezében rám vár,
és együtt vagyok azokkal, akikkel együtt voltam,
akikkel már nem vagyok együtt*

*onnan, a szigetről, egy kisvárosba utaztam akkor,
kedélyes rosszarcú emberek vettek körül a hajón,
a vonaton,
féltettem azokat, akikkel együtt voltam,
akikre nem tudtam vigyázni akkoriban*

*bejártam az egész délvidéket,
gyönyörű hegyeket láttam,
félelmetes völgyekkel tarkított magaslatokat,
kopasz, pusztuló, sziklás hegyeket láttam,
lecsupaszított hegyoldalakat,
meg szegénységet is láttam*

*aztán meg háború is volt
arrafelé, fegyveresek
járkáltak ott, a tengerparton,
és a fehéren izzó kövek
között törölgették
verejtékező homlokukat*

*csupa fehérség hvar szigetén,
a napfény, mint a fehéren izzó
magnézium*

*messze-messze délen,
ott lent, a szigeten,
ma is várnak rám
az ottlakók:
ellustult és mégis nyugtalan,
zavaros szemű férfiak*